

Klézsére és Kalugerbe
Kacsikába Rekecsinbe
csángó szóért és énekért
Lakatos Demeter verséért...

Áldja Isten jó Teodóz
atyánkat ki hitben hajóz
fiatalon s nagy terüvel
orcáján mindig derúvel
megérdemli a virágot
csángómagyaroknak áldott
„szürkefejú öreg bácsó”
ennél nem lehet szebb zárszó!

IANCU LAURA VERSEI

Glória

majd kinövöd
az elbukó nap szokását
egyszer örökre fenn maradsz
a Fa korpuszát
koronázod

Özön lét után

már csak a madarak szállnak
tenyerünkben férges motoszkálnak
hiszékeny szélben szól anyám
már csak a halottak élnek igazán.

már csak az orgonák fekete
billentyűi, az angyalok
tenyerén száradt Isten ígéretei

Nincs ellenség

Nincs határ
Csak a Kárpátok
Szelíd, vérgyökerű Kárpátok

Nincs ellenség csak
Az erdő zúgása
Szuszog halkan

Ahogy a szív dobog
Ha átmegy
A határon

Rákóczi határ

a határon szólnak
a fenyves harangok
halkan beszélő füvek, színárnyak

a határon feszülő egek
Vérző lépések
föl, föl

dereng a Gyimesek könnye
reszkető hegyek tátognak
fönt s lent
csak várnak.

Ábrahám visszajár

egyedül ülök egy pesti lakásban
valami zene füstől
bort kortyolok, apám szagát
öt testvérem van és
néhány diplomám
egy albérleti szekrényben
a magyar parasztságot tanulom
magamon gyakorlom
a világhalált

mérgek lepnek el, szép, kecses
pillangók
messze az ágy
az asztal üres
már balzsamoz a zene
Kodály, Bartók szelleme
és fölébredtek, őseim
széttéptek

Pesten
Hangkövek, mihez kezdjek?

Pilinszky

nem tudlak már olvasni
a bajban kinőttelek
beléd is törtek kardok
meghalni nekem kellett

iszonyú volt az elveszés

megoltani, mint vad szerzetest
s mint vércseppek a keresztet

Kivételes pokol

kirajzolódok végleg a világból
mint árnyék falnak szögelt fogoly
külön kezel, kivételes magányban
a tanuk nélküli pokol

otthonom lesz végül az ismeretlen
egymást kitöltő üresség
a halál keze formáz majd lassan
a mindenségnek, egy napon

